

Vrchní soud
v Praze

8 To 34/2014

U s n e s e n í

Vrchní soud v Praze projednal v neveřejném zasedání konaném dne 29. dubna 2014 stížnost obžalovaného **Lukáše Nečesaného**, nar. 18.3.1992, proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15.4.2014, č.j. 9T 12/2013-2111 a rozhodl t a k t o :

Podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu se stížnost obžalovaného Lukáše Nečesaného zamítá.

O d ů v o d ň ě n í

Shora uvedeným **usnesením** Krajského soudu v Hradci Králové byla podle § 71a tr. řádu zamítnuta žádost obžalovaného Lukáše Nečesaného o propuštění z vazby, dále byl podle § 73 odst. 1 písm. b) tr. řádu zamítnut písemný slib obžalovaného a podle § 73 odst. 1 písm. c) tr. řádu nebyl přijat dohled probačního úředníka nad obžalovaným. Toto rozhodnutí odůvodnil soud tím, že obžalovaný je i nadále důvodně podezřelý ze závažné trestné činnosti a byl mu dříve, byť nepravomocně, uložen dlouhodobý trest odnětí svobody. Doplnění dokazování v intencích rozhodnutí Vrchního soudu v Praze nepřineslo zásadní změnu v důkazní situaci a proto existuje důvodná obava, že by se obžalovaný mohl snažit mařit výkon hrozícího trestu pobytem mimo území České republiky. Důvody útěkové vazby jsou navíc dány tím, že rodina obžalovaného je značně movitá, otec pracoval v minulosti v zahraničí a má zde stále kontakty. Postoje rodičů v této trestní věci signalizují, že by byli schopni obžalovanému k vyhnutí se trestu pomoci. S ohledem na závažnost trestné činnosti má soud prvního stupně dále za to, že vazbu obžalovaného nelze nahradit ani jeho slibem, ani dozorem probačního úředníka.

Proto tomuto usnesení podal obžalovaný včas **stížnost**. Stížnost odůvodnil jeho obhájce JUDr. O. Ch. Poukázal na změnu procesní situace od posledního rozhodnutí o vazbě, kdy ve věci již bylo meritorně rozhodnuto, zatímco nyní žádné rozhodnutí o vině fakticky neexistuje. Na tuto skutečnost však soud prvního stupně nereagoval a argumentuje předchozím rozhodnutím Vrchního soudu. Dále polemizuje s názorem soudu v tom směru, že podle názoru obhajoby došlo po doplnění dokazování k posunu v důkazní situaci ve prospěch obžalovaného. Znalec Prof. MUDr. R. CSc. se ztotožnil se závěry znalce MUDr. B. a ve věci byl vypracován i další posudek z oboru kriminalistiky a z oboru neurologie. Tyto nové posudky sice nebyly v procesní formě provedeny, soud prvního stupně je však měl v době rozhodování o vazbě k dispozici. Dále zásadně nesouhlasí s tvrzením soudu prvního stupně, že hodnocení důkazů přísluší toliko soudu a nepřisluší obhájci. Takový názor je přinejmenším nestandardní a omezení obhájce v jeho vyjádření k důkazům by bylo výrazným omezením práva na obhajobu. Závěrem navrhl, aby stížnostní soud napadené usnesení zrušil a obžalovaného propustil z vazby.

Vrchní soud v Praze přezkoumal napadené usnesení a přezkoumal i postup řízení, které jeho vynesení předcházelo. Shledal, že stížnost není důvodná.

Na rozdíl od soudu prvního stupně má stížnostní soud za to, že právo na vyjádření názoru na jednotlivé důkazy i jejich hodnocení nelze obhajobě upírat. Nicméně se domnívá, že se v odůvodnění napadeného usnesení jedná spíše o jazykovou neobratnost soudu prvního stupně než o vážně vyslovený jednoznačný právní názor. Hodnocení důkazů je sice doménou soudu prvního stupně, ovšem ve vztahu k soudu odvolacímu. Obhajoba neprovádí toto „hodnocení“ ve smyslu § 2 odst. 6 tr. řádu, ale nelze ji bránit v tom, aby svůj názor vyslovila a tedy, aby hodnocení v širším slova smyslu činila.

Oproti názoru stěžovatele však stížnostní soud nemůže v rozhodování o vazbě předjímat výrok o vině, zvláště pak v situaci, kdy je důkazní situace tak složitá jako v tomto případě. Stížnostní soud v otázce viny může přezkoumávat věc pouze z hlediska toho, zda nadále trvá důvodné podezření ze spáchání skutku, který je obžalovanému kladen za vinu. A v tomto konkrétním případě musí konstatovat, že toto podezření trvá i nadále. Žádný jednoznačný přímý důkaz o nevině obžalovaného zatím předložen nebyl. Soud prvního stupně, stejně jako v předchozím případě, bude rozhodovat na základě nepřímých důkazů, které je třeba velice citlivě posoudit jak jednotlivě, tak z toho pohledu, zda jejich řetězec je natolik uzavřený, že vylučuje, aby poškozenou napadl někdo jiný. Soud už jednou konstatoval, že nepřímé důkazy takový řetězec tvoří, do jaké míry však celistvost tohoto řetězce mohou narušit nově předložené důkazy však nelze prejedikovat. Tedy jinými slovy, důvodné podezření, že se obžalovaný skutku dopustil, trvá i nadále, byť je možné, že bude v dalším řízení posíleno či oslabeno.

Pokud jde o důvody vazby a nemožnost jejího nahrazení jinými procesními prostředky, ztotožňuje se stížnostní soud s důvody uvedenými v napadeném usnesení a poukazuje i na své předchozí rozhodnutí ze dne 5. března 2014. Pokládá za zbytečné opakovat argumenty zde uváděné.

Ze všech shora uvedených důvodů zamítl stížnostní soud stížnost obžalovaného, protože ji neshledal důvodnou. Pro další trvání vazby pak bude zásadní zejména to, jak v meritru věci rozhodne soud prvního stupně.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení není stížnost přípustná.

V Praze dne 29. dubna 2014

JUDr. J. I.
Předseda senátu v.r.

Za správnost vyhotovení:

██████████

